

κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 σπεύσει θανάτου τελευτάν;
 μηδὲν τόδε λίσσου.
 εἰ δὲ σὸς πόσις
 καινὰ λέχη σεβίζει, 155
 κείνω τόδε μὴ χαράσσω.
 Ζεὺς σοι τόδε συνδικήσει. μὴ λίαν
 τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν.

ΜΗΔΕΙΑ.

ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι' Ἄρτεμι, 160
 λεύσσεθ' ἅ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
 ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
 πόσιν; ὄν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
 αὐτοῖς μελάθροισ διακναιομένους,
 οἷ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν. 165
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὦν ἀπενάσθη
 αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

ΤΡΟΦΟΣ.

κλύεθ' οἷα λέγει κἀπιβοᾶται
 Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά θ', ὅς ὄρκων
 δυνατοῖς ταμίας νενόμισται; 170
 οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι μικρῶ
 δέσποινα χόλον καταπαύσει.

ΧΟΡΟΣ.

πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
 ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
 δέξαιτ' ὀμφάν, 175
 εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν
 καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.
 μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
 φίλοισιν ἀπέστω.
 ἀλλὰ βᾶσά νιν 180
 δεῦρο πόρευσον οἴκων
 ἔξω, φίλα καὶ τάδ' αὐδα.
 σπεῦσον δέ τι πρὶν κακῶσαι τοὺς ἔσω.
 πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὀρμᾶται.